

Komme vi nu til Rigsretten med den, tror jeg, at det vil blive anerkjendt fra Rigsrettens Side, at der ikke har været nogen Nødvendighed til Stede for en provisorisk Finantslov. Det ministerielle Parti i Landstthinget kan ganske vist, naar det er samlet, og naar man lever under den Opbyggelse og Videnskabelighed, som Partistriden i Dieblisset aiver, sige og mene: „Na, de gaa ikke til Rigsretten! Og skulde de dog gaa til Rigsretten, bliver Ministeriet ikke dømt, vi kunne gjøre, hvad vi ville.“ Det siger man saa let, naar man løber i Hob, men den Dag Landstthingets Medlemmer skulle sætte sig til Sæde i Rigsretten og skulle vidne for Gud og Menneker, om den provisoriske Finantslov har været nødvendig, tror jeg, at de skulle vidne, at den provisoriske Finantslov kun blev en Nødvendighed, fordi Ministeriet selv frembragte den Tilstand, som førte den med sig. Og naar altjaa Folkethinget ikke har godkjendt denne Nødvendighed, ikke har godkjendt den provisoriske Finantslov, som det ministerielle Parti har med Villie fremtvunget, saa vil Rigsretten næppe finde formildende Undskyldninger for de Ministre, der have brugt de Midler, som deres Parti gav dem eller tvang dem til at benytte, for at hindre en regelmæssig Finantslovs Tilblivelse. Men skulde det dog vise sig, at man gif hen og frkjendte Ministeriet trods det, at Folkethinget nægtede den provisoriske Finantslovs Berettigelse, vilde der hæve sig en saadan Misbilligelse, en saadan Stemning i hele Folket, at vi trostigt kunne gaa Fremtiden i Møde, thi denne Stemning skulde nok brede sig mere og mere i Folket, saa at det tilsidst skulde vise sig, at det i Længden vil blive umuligt for nogen Regjering at regjere imod Folkethinget, om den saa havde hele Landstthinget med sig. Derfor tror jeg, at det er fuldt berettiget, at Folkethinget nu overfor disse Eventualiteter gaar til Kongen og siger det til ham, som staar her i Adressen. Jeg opfatter det saaledes, at vi, Folkets Repræsentanter, gaa til Kongen idet vi i dette Dieblisk lægge vor Strid til Side; vi komme ikke med Fordring om Folkethingeparlamentarismen, vi forlange ikke et bestemt Ministerium, men vi føle, at overfor Ministeriælden har Folket ingen sikrere Beskyttelse end det kongelige Prærogativ. Derfor komme vi til Kongen og bede ham benytte det for ved at omgive sig med andre Raadgivere at stille den Strid, det Had, den Riv, der er i Befolkningen. I det Dieblisk der stod et Ministerium omkring Kongen, som hele Folkets store

Mængde saa hen til med Tillid, er det min Overbevisning, at alt det Had og al den Videnskabelighed, som er stultet op under Mistilliden til Ministeriet og ved unaturlige Pressesforhold, vilde forvinde, og at det meget hurtigt vilde vise sig, at Folkethinget og Landstthinget meget godt kunne arbejde sammen. Det forekommer mig, at alle Partier maatte kunne enes om at gaa til Kongen, thi det kan ikke være af Interesse for Nogen, at en Tilstand som den nuværende bliver ved her i Landet. Det kan ikke tilfredsstille Nogen, at et enkelt Parti skal ligge under; vi opgave Kampen uden at fordre Seir for noget af Partierne og bede blot Kongen om at benytte sit Prærogativ til at stille Spliden og berolige Videnskaberne, og det forekommer mig, at der ikke er nogen smukkere Maade at bringe den nuværende splittede Tilstand tilende paa, end hvis Høire og Venstre her sluttede sig sammen for at skabe nye og bedre Forhold. Sikker er det i alt Fald, at for Kongemagten vil det være en virkelig Styrkelse, naar det viste sig, at den var i Stand til at skabe Fred i Befolkningen, saa at jeg mener, at Høire mere end Andre burde slutte sig til Forslaget om at sige dette til Kongen, thi derved vil en Aerkjendelse vindes fuldt ud af Kongens frie Ret overfor Spørgsmaalet om Valget af et Ministerium og en Aerkjendelse af Kongens ophøjede Stilling og ubetinget ogsaa af, at hans Magt gaar ud over Ministeriets Magt. Det forekommer i det Mindste mig, at hvis Alle gif med til Indgivelse af denne Adresse, selv om man maatte finde enkelte af dens Udtryk mindre heldige, vilde vi have fundet en heldig og betryggende Udvei. En smukkere Opgave kan der ikke bydes Kongen, end at han ved Benyttelsen af sit Prærogativ skal stille Ufreden i Befolkningen og bringe den Strid til at høre op, som, hvis den træktes længere ud, ubetinget vil tiltaage i Bitterhed. Det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) spurgte om Nægtelsen af Forsvarsplanen var et Udtryk for Flertallets Overbevisning om, hvad der tjente til Fædrelandets Vel. Ja, ubetinget, aldeles ubetinget, thi den Forsvarsplan, som er forelagt af det nuværende Ministerium, tro vi ubetinget aldrig vil kunne komme frem igjen fra noget andet Ministerium, idet vi antage, at denne Plans Gjennemførelse ubetinget vil være det mest komplet ødelæggende for os ikke alene i finansiell Henseende, men ogsaa for vor hele politiske Stilling som Stat, det vilde være det første Skridt til vor ødelæggelse, men lige saa sikkert er det vor Overbevis-